

Sag" er for saa vidt elliptisk, som det ikke udtrykkeligt deri er sagt, at Betingelserne maa være til Stede for, at den "senere" Sag selv kan betragtes som en Fortsættelse af den nærmest foregaaende; men at dette er en Forudsætning, ligger i Sammenhængen.

Der synes ikke at være tilstrækkelig Grund til i Paragraffen at optage en særskilt Bestemmelse for det Tilfælde, at en Sag afvises fra eller hæves ved Forligskommissionen. Hvis Klageren — som, for at Tilfældet skal kunne indtræde, maa forudsættes at have paalagt sin Fordring i yderste Øjeblik — ikke helt udebliver fra Kommissionen, vil han vel altid, naar han meddeler, at Fordringen vil spildes, hvis Sagen falder bort, kunne saa Kommissionen til efter Omstændighederne at udsætte eller henvise Sagen.

I det Tilfælde, som omhandles i Paragraffens sidste Stykke, tør det maaske antages allerede at være gældende Regel, at Sagens Forsøgning ved den underordnede Ret maa genoptages uden Ophold*); men i alt Fald haves for Tiden ingen bestemt Frist, inden hvilken dette maa ske.

Til § 12.

Denne Paragraf ordner Anvendelsen af Grundsætningerne i § 11 paa det Tilfælde, at Paatale af Fordringen er sket under en Udlægs- (eller Udpantnings-) Forretning. I øvrigt er det ikke at vente, at der hyppigt vil blive Anvendelse for nogen af Paragraffens Regler. De Tilfælde, i hvilke det ligger nærmest, at der vil kunne blive Anvendelse for dem, ere de, hvor Loven undtagelsesvis hjemler Afgang til ifølge et Pantebrev at iværksætte Udlæg i en pantfæst Ejendom uden forudgaaende Dom eller Forlig**); og indenfor disse Tilfælde er det igen, i alt Fald for saa vidt angaar Bestemmelsen i første Punktum, kun ved Udlæg for resterende Renter, at der vil blive Plads for at anvende dem, idet det overhovedet kun er for disse Bedkommende, at Forældelse efter Forslaget vil komme til at betage Kreditor Afgang til at søge Fuldbyrdelse i Pantet. Paa Udlægsforretninger efter Dom eller Forlig vil der normalt ikke kunne blive Plads for at anvende Paragraffens Regler, da baade Ransdomme og

Forlig tabe deres Eksekutionskraft efter Aar og Dag, medens Fordringen, som støttes paa Dommen eller Forliget, ikke (forstet fra senere paaløbende Renter) vil forældes i kortere Tid end ti Aar regnede fra det samme Udgangspunkt, hvorfra Aar og Dags Fristen regnes. For Udpantningsforretningens Bedkommende medfører Reglen i Udpantningslovens § 2, hvorefter Udpantningsretten kun vedvarer et Aar efter Forfaldstid, at der vanskeligt vil kunne blive Anvendelse for Reglen i første Punktum. Der er imidlertid ikke fundet tilstrækkelig Grund til — saaledes som derimod sket i det norske Udkast — at begrænse Bestemmelsernes Ordlyd til de Tilfælde, i hvilke det antages at ligge nærmere, at der kan blive Anvendelse for dem. Særlige Kombinationer, hvorunder der vil kunne blive Brug for dem, kunne tænkes at indtræde ogsaa udenfor hine Tilfælde, navnlig naar en Forsøgning er bleven opholdt ved Appel og Appellsagen ved at gaa gennem to Instanser — maaske med mellemkommende Hjemvisning — er trukken ud i mange Aar.

I Reglen i første Punktum er som det Øjeblik, der her skal behandles som Begyndelse af Paatale, valgt Forretningens Begyndelse. Dette stemmer med den Regel, der gælder ved Beregningen af Eksekutionsfristen, se Fdg. 20de Marts 1795 § 1.

Reglen i andet Punktum om en Tilægsfrist til at begynde ny Paatale i Tilfælde, hvor en Udlægsforretning ikke har ført til sit Maal, omfatter, i Modsetning til den tilsvarende Regel, som ifølge § 11, andet Stykke, gælder, hvor Fordringen har været paataalt under en Domsag, ikke blot Tilfælde, hvor dette havde sin Grund i formelle Mangler (eller at Forsøgningen er indledet for tidligt); dette er en naturlig Følge af Forholdets Fortskellighed og Forsøgningens forskellige Djeved. Naar Kreditor er i Stand til at, og mener med Nytte at kunne, gaa frem ad eksekutiv Vej, vilde det formentlig være urimeligt i noget Tilfælde at gøre det nødvendigt for ham samtidigt at anlægge Domsag blot for at holde Fordringen i Live mod Debitor personligt. En Sondring mellem de forskellige Tilfælde vilde ogsaa gøre Reglerne mere indviklede end fornødent. Under Ordene "nægtes Udlæg" rummes saaledes ogsaa det Tilfælde, at Fogdens Nægtelse af at dekretere Udlæg (eller en overordnet Rets Dom, som stadfæster hans Nægtelse) er begrundet paa, at ingen lovlig Forderung antoges at foreligge. Den følgende Sætning rummer ligeledes Ophevelse saavel af reelle som af formelle Grunde, og Sætningen "eller leder Forsøg-

*) Jfr. ovennævnte Part S. 203, Note 1.

**) Se Udpantningsloven af 1873 § 15, samt Plakat af 1ste Juni 1837, Lov om Ørettelse af Kreditforretninger: 20de Juni 1850 § 2, b og Lov (Nr. 55) om Begunstigelser for den danske Landmandsbank af 25de Marts 1872 § 1, 2°.